

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ' טבת תשע"ח | דף היומי בבלי: שבועות מ.
דף היומי בהלכה: מסעיף ה' עד סימן רפ"ח סעיף ט'. | לוח יומי מקוצר: עמוד ס"ו סימן רפ"ח.
מוסר: פרק ט"ו ועתה נבוא לעניינינו עד תחילת פרק ט"ז.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ב משנה ח עד משנה ט 'רבי שמעון אומר'.

הדף היומי בהלכה

עצות מחז"ל לכפרת עוונות בימי השובבי"ם

בעניית אמן.
[מדברי השל"ה הק' בשם ה'חרדים' שהיו רגילים בפיו של הגה"צ רבי שמואל אהרן
לידר זצ"ל בימי השובבי"ם - ע"פ 'המבשר תורני ויחי']

בגמרא נאמר: "כל הזהיר וזריז במצות שמירת שבת בכל תנאיה ובכל
דקדוקיה, אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, שנאמר 'שומר שבת מחללו'
- אל תקרי 'מחללו' אלא 'מחול לו'.
ולא תקשי לך: מה הוסיף בעשותו מצות שבת כדי לכפר עוונותיו, הרי זו
אחת מן המצוות שהיה חייב בהם? דיש לומר, הזירוז היתר הוא המכפר. וכן

הדף היומי בהלכה

מי שאין ברשותו יין וחלות - האם רשאי לאכול ללא קידוש?

חלש - רשאי לאכול ללא קידוש. ואם בהמשך הלילה השיג יין ופת, או פת
בלבד - יאמר את כל נוסח הקידוש, ויאכל סעודת פת.
וכן ביום השבת - יאכל ללא קידוש, ואם במהלך אכילתו הביאו לפניו יין,
יברך עליו לשם קידוש.
[שו"ע רפט, א, משנ"ב ג, שעה"צ ז, וביה"ל ד"ה אוכל, וראה שעה"צ ב]

חכמינו ז"ל אסרו לאכול לביל שבת וביום השבת לפני קידוש. אך מי שאין
ברשותו יין, ולא 'חמר מדינה' (ראה שו"ע ערב, ט, ומשנ"ב רצו, י) ואף לא כזית
פת, לקדש עליהם:
לביל שבת - אם יודע שעד חצות הלילה יוכל להשיג יין או דבר אחר שניתן
לקדש עליו, ימתין; אך אם יודע שלא יוכל להשיגם לפני חצות, או שהוא אדם

הדף היומי בהלכה

האם מותר לאשה לאכול בשבת בבוקר ללא קידוש?

שחייבת בקידוש.
ברם, אשה שכבר התפללה שחרית - לכל הדעות אסורה לאכול לפני קידוש,
גם כאשר בעלה טרם התפלל, משום שלאחר תפילה זהו זמן סעודה, שבו אסור
לאכול ללא קידוש, ולא חילקו בכך בין אנשים לנשים.
[שו"ע רפט, א, ומשנ"ב ו-ז; ביאורים ומוספים דרשו, 8]

חובת הקידוש בשבת בבוקר חלה רק בשעה הראויה לסעודה, ולפיכך מותר
לשתות מים (או קפה ותה, לנוהגים כן) לפני תפילת שחרית, כיון שאין זה
זמן סעודה.
ואשה נשואה האוכלת לפני התפילה באופן המותר - יש אומרים שפטורה
מקידוש עד לאחר תפילתו של בעלה, מפני שמשועבדת לו לאכול עמו, וכל
עוד שלא הגיע זמן סעודתו אף אצלה אין זה זמן הסעודה. ויש אומרים

על איזה חולה מותר להתפלל בשבת?

מלידתה, שנחשבת כחולה שיש בו סכנה גם כשלא נשקפת סכנה מוחשית לחייה – מותר לברכו בשבת בימי שברך, אך אין להתפלל לרפואתו. וחולה שאין בו סכנה – מותר לברכו בימי שברך, בתוספת המילים: "שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא".

[שו"ע רפח, ט-י, ומשנ"ב כב רכח; וראה ביאורים ומוספים דרשו, 35]

חכמינו ז"ל אסרו להתפלל בשבת על צורכי רפואה ופרנסה וכדומה. אולם, חולה שיש בו סכנה, אשר סכנתו מיידי, דהיינו שנשקפת לו סכנה בשבת עצמה – מותר להתפלל עליו בשבת כביום חול, וכל שכן לברכו בימי שברך בקריאת התורה.

וחולה שיש בו סכנה אשר אין סכנתו מיידי, וכגון יולדת עד שבעה ימים

הסיפור היומי

נרתע מנהל הבנק ואמר: "אבל הרי אין זה חוב פרטי שלי. אני רק המנהל ואין בסמכותי לזוטר על חובות". "הוא אשר דיברתי" – הפטיר הרבי מוויז'ניץ. "ידעתי שלא תשמע לי"... וקם והלך לביתו

כעת הסתקרן הבנקאי יותר, ושאל: "מנין לרבי שלא אקיים את בקשתו?" "בטוחני שלא תרצה לקיימה", השיב הרבי. אך היהודי הפציר מאד, עד שרבנו נעתר לגלות לו: "אלמנה עניה פלונית חייבת כסף לבנק שאתה מנהלו ואין בידה לפרוע, ביתה ממושכן לחוב ובימים הקרובים עומד הבנק לנשלה מן הבית ולמכרו. מסכנה זו, נוסף לכל קשייה עוד תמצא עכשיו את עצמה ברחוב ללא קורת גג לראשה! חפצתי אפוא לבקש שתעשה משהו למענה".

נרתע המנהל ואמר: "אבל הלא אין זה חוב פרטי שלי, היא חייבת את חובה לבנק, והחוב הוא על סכום גדול, ואני רק מנהל הבנק ואיני בעליו". "הוא אשר דברתי", הפטיר הרבי, "ידעתי שלא תשמע לי". ופנה והלך לביתו. אבל דברי רבנו חדרו ללבו של הבנקאי ולא נתנו לו מנוח עד שעמד וסילק את החוב לבנק מכיסו הפרטי בתשלומים, והאלמנה נשארה לגור בביתה. (נר ישראל)

ולא שמעו אל משה (שמות ו ט)

היה זה באחד מטיוליו של האדמו"ר מוויז'ניץ בעל 'אהבת ישראל' ז"ע בגרוסוורדיין, כשהגיע הרבי לביתו של יהודי עשיר מנהל בנק ודפק בדלת בלווית משמשו.

בעל הבית הופתע מהביקור הבלתי צפוי וכיבדו להיכנס ולשבת. הרבי ישב והחריש ובעל הבית לא הרהיב עוז בנפשו לפנות אל רבנו ולשאול על מטרת בואו. אך משקם רבנו ונפרד, לא היה יכול להתאפק יותר ושאל: "במה זכיתי לביקורו של הרבי בביתי?"

"באתי לקיים מצוה", ענה רבנו, "וברוך ה' שקיימתי".

"מצוה?! איזו מצוה?" תמה היהודי.

השיב רבנו: "חז"ל אמרו: כשם שמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה לומר דבר שאינו נשמע. חשבתי בלבי – הלא אם אשב בביתי כיצד אקיים את המצוה שלא לומר? לפיכך באתי לביתך וקיימתי את המצוה".

פניני הפרשה

כבר מהסמטה הסמוכה נשמע קולו של הגר"נ קרליץ שליט"א הצועק שלא כהרגלו. אולם כשעלה בנו אל הבית לא היה ניכר שום דבר ממה שהתרחש קודם. הוא היה שלו ורגוע כהרגלו

מהסמטה הסמוכה נשמע קולו של רבנו הצועק שלא כהרגלו. אולם כשעליתי אל הבית לא היה ניכר שום דבר ממה שהתרחש קודם. רבנו היה שלו ורגוע כהרגלו כאילו דבר לא קרה... ללמדנו כיצד משתמשים במדת הכעס. לאחד מתלמידי רבנו קרה מקרה דומה: הוא שמע אותו מרים את קולו וכועס על מישהו, וכשנכנס ראה את רבנו יושב רגוע כאילו דבר לא ארע. הנ"ל התבטא והגדיר, שכשרבנו כועס הדבר דומה לתקיעת שופר... הוא כועס אך מיד גם גומר. (נשיח בחוקיך, וארא תשע"ד)

ולא שמעו אל משה מקוצר רוח... (שמות ו ט)

איך משתמשים בכעס?

שח בנו של מרן הגר"נ קרליץ שליט"א, הגאון רבי אברהם ישעיהו שליט"א: יום אחד פנה אלי אבי ואמר: "יש קבוצה של אנשים שבדעתם להגיש תביעה בערכאות, וחושבני שיש לי השפעה על אחד מהם. אבקש ממך להיות נוכח בשעה שאקרא לו, כי אני מתכוון לצעוק עליו וחושבני שבנוכחותך תהיה לזה השפעה רבה יותר".

לקראת השעה היעודה הגעתי לבית רבנו, אך כנראה הלה כבר הקדים, שכן כבר

נכנס הגרש"ז זצ"ל לדירה, הסתובב בכל החדרים ואמר בהתפעלות: "אה, איזה בית יפה... איזה חדר יפה..." גם למטבח ולחדר האמבטיה נכנס והביע את התפעלותו בקול רם

עין טובה (אבות ב ט)

אברך אחד מתלמידי מרן הגרש"ז אויערבאך זי"ע פנה פעם לרבו ואמר לו כי ביום חמישי הקרוב לא יגיע לשיבה, כי הקב"ה עזר לו והוא אמור לעבור לדירה גדולה יותר לרווחתה של משפחתו הגדולה.

לאחר מספר ימים פנה רבי שלמה זלמן לתלמידו ואמר לו כי ברצונו לבוא לבקר בדירתו החדשה. האברך הופתע מהבקשה, וכמובן שקיבל זאת בשמחה ובהתרגשות.

כשנכנס רבי שלמה זלמן לדירה, ערך סיור בכל הדירה, התעכב בכל חדר וחדר ואמר בהתפעלות: "אה, איזה בית יפה... איזה חדר יפה...". גם למטבח נכנס והביע את התפעלותו בקול רם. ולא הסתפק בזה, וגם לחדר האמבטיה הציץ והביע את סיפוקו, ולפני צאתו בירך בלבביות את בעל הדירה שיזכה

לישוב טוב מתוך בריאות ונחת והרחבת הדעת. האברך שהיה נפעם מכל הביקור, לא יכול היה להתאפק ושאל את רבו: "למדנו רבנו, מה כל הרעש והטרחה שטרח בביקורו? ויותר מכך, מה היה העניין לבקר בכל פינה בבית ולהביע את התפעלותו?"

השיב רבי שלמה זלמן במתק שפתיו:

"תלמידי היקר, כאשר סיפרת לי שאתה עובר לדירה גדולה יותר, חששתי שמא יקנאו בך אלה שאין ביכולתם לרכוש דירה כזאת, ועלול חלילה לפגוע בך עין הרע ר"ל, לכן החלטתי לעלות לביתך ולהכניס עין טובה בכל פינה בבית, כדי שח"ו לא יפגע שם עין הרע".

(סיפורי צדיקים)

בשעת לילה מאוחרת טרם הפצת העלון, חדרו הבחורים משיבת ראדין דרך חלונות בית הדפוס, נטלו את כל החומר המודפס והוליקוהו אל התנור שבפאתי היכל הישיבה... למחרת נודע הדבר והעיירה רעשה

ויכבד את לבו (שמות ט ז)

סיפר הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל:

זכורני מימי צעירותי מעשה שהיה בראדין בסוף ימיו של החפץ חיים זצ"ל, מעשה שהרעיש בשעתו את העולם היהודי כולו והיה לשיחת היום, וממנו נלמד עוד מהו כוחן של תהפוכות לבב האדם, ואנה יכול הוא לבוא ע"י "קושיותיו" ו"שאלותיו" הנובעות מלבו ותאוותיו.

בעיירה ראדין היו קבוצת פורקי עול בשם "פועלי ציון", הללו התארגנו והוציאו איזה כתב עת, בו הפיצו את דעותיהם הכוזבות. קבוצה מבני הישיבה בראדין התארגנו כנגד וטכסו עצה להשיב מלחמה שעה, עד שפעם אחת הגו רעיון: באחת הפעמים שהיה העלון צריך להיות מופץ, הקדימו הבחורים בשעת לילה מאוחרת טרם הפצתו, קפצו דרך החלונות של בית הדפוס, ורקנו מתוכו את כל החומר המודפס, והוליקוהו אחר כבוד אל התנור שבפאתי היכל הישיבה, ישיבת ראדין - שם בעזרת כמה גזרי עצים הבעירו את כל העלונים...

אלא שעם כל רצונם הטוב וכשרונם המבורך, לא זכרו הבחורים את הכלל הבסיסי שלא להשאיר עקבות, ולפיכך למחרת, כאשר ראו אותם "פועלי ציון" את אשר חולל כבודם, רצו בזריזות אל הכתובת החשודה - הישיב'ע בוחרים, ומשפתחו את התנור מצאו שירים. אכן נודע הדבר... תיכף ומיד החישו הפרחחים צעדיהם, ובאו לפרוק את זעמם בבית הכהן הגדול החפץ חיים זצוק"ל.

והנה נכנסים המה קבוצה של מספר אנשים, ואיזה חצוף אחד פתח ראשון את פיו בדברי חוצפה נגד מרן הח"ח, ובו ברגע - תוך כדי חירופיו וגידופיו - מיד נכנסה בו רוח שטות והשתגע לפתע לעיני כל, ובשגעונו יצא את הבית, הרחיק לכת עד שפת הים, שם עלה אל אוניה כלשהיא והטביע עצמו למוות, ותהום כל העיר.

המעשה כמובן היה לשיחת היום בין הבריות, זה אומר בכה וזה אומר בכה, ואילו בכתב העת של הציונים היוצא בוורשה בשם 'האינט' (אצל היראים היה נקרא 'אינט' בחיריק תחת האלף... ומשמעותו באידיש "כלב נובח") שאלו שאלה על החפץ חיים! הבה ונשמע את הקושיא של 'האינט'...

"הרי החפץ חיים חיבר ספר על הלכות לשה"ר, והרי כולם יודעים שהח"ח מעורר על הצורך באהבת איש את רעהו, וא"כ הכיצד זה קילל הח"ח את האיש שישתגע וימות?..." שאלת תם, ממש כשאלתו של אחאב... הרי מודים המה שלפי הסיפור שהם בעצמם סיפרו - הח"ח קילל את האיש ומחמתו השתגע ומת, והיאך עשה זאת הח"ח? אלא ודאי יודעים הם שהקב"ה שמע את דבריו, וקיימם, ועל כרחך שדבריו חשובים מאוד בשמים. וא"כ הכיצד זה שואלים על איש כזה ועל מעשה כזה, בו קיבל הסכמה פרטית מהשמים? איך מדפיסים כזו שאלה ברצינות תהומית ומפיצים אותה בכל מקום ללא כל בושע עצמית? איך?? כנראה שהיו להם מלמדים טובים לשיטת ה"שאלות המופרכות מיניה וביה", שיטה ההופכת כל שאלה להגינות אם נועדה היא כדי לנגח את התורה. ומי הם? אחאב ופרעה...

סופו של מעשה שכבר אינו נוגע לעניינינו היה, שהח"ח שמע את שאלתם וענה להם תשובה. ומכיון שהיה כבר זקן, ציוה לאברך אחד לכתוב מילה במילה, והוא ז"ל חתם למטה. וכה נכתב במכתב שהתפרסם אז בתפוצות ישראל בארץ ובגולה: "מה שהם אומרים שקללתי אותו - זה שקר! מימי לא קללתי יהודי!! אבל סוף המעשה שהשתגע ואח"כ נאבד מן העולם - זה אכן אמת ויציב!! וזאת למען ישמעו ויראו שעם 'ישיב'ע בוחרים' אסור להתחיל!!". עכ"ד מרן הח"ח זצוק"ל, וכמה הילכתא גבירתא איכא למילף מיניה.

(לב שלום)

חברי התמים עומד להיכנס לחנותו של מוכר המפורסם בערמומיותו - האם מותר לי להזהיר אותו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

מאוד במחזורתינו: לספר לחברו על חנות מסוימת שהמחירים בה יקרים: דעת הגר"א גנחובסקי, שבדבר שאין לו מחיר קבוע בשוק ואין בו אונאה, אסור לספר שבחנות פלונית מוכרים זאת ביוקר. ואף שאין זה דבר גנות, מכל מקום בעל החנות ניזק מכך שלא כדן, שהרי מותר לו להרוויח. אמנם, האיסור לספר הוא רק לסתם אדם, משום שאז אומרים אנו 'מאי חזית' - מדוע להעדיף את הרווח של אותו אדם על פני הרווח של בעל החנות. אולם לקרובו מותר לו לספר, משום 'מבשרך אל תתעלם'. היינו, שמותר לאדם לדאוג לשאר-בשרו ולהעדיף את רווחתו על פני רווחתם של אחרים. ובייאורים ומוספים מובאות דעות חלוקות לגבי שכנים וידידים, שיש אומרים שאף הם בגדר קרובים לענין זה [ומכל מקום לא יאמר להם שמוכר פלוני הוא יקרן, אלא יאמר להם שבמקום אחר אפשר להשיג בזול יותר], ויש אומרים שאין להם כל עדיפות על פני שאר אנשים. עוד נציין, כי כאשר אותו אדם כבר נמצא בחנות, וכל שכן אם כבר סיכם על הקנייה עם המוכר - הדין שונה ומורכב יותר, וייתכן שבאופן זה כבר אסור לומר לו מאומה, ראה הרחבת הדברים ב'ביאורים ומוספים' שם.

כיצד יש לנהוג כאשר ידיד מספר לנו כי בכוונתו להזמין בעל מקצוע מסויים לביתו, או להזמין עבודה אצל קבלן וכדומה, ואנו יודעים בבירור כי אותו בעל מלאכה נוהג לרמות את לקוחותיו? בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד ב'חפץ חיים' (הלכות רכילות כלל ט סעיף י') ממשיך החפץ חיים לעסוק באופנים שבהם מותר לספר רכילות, ומביא דוגמא מעין זו שהזכרנו: אם משהו רואה אחד שרוצה להיכנס לחנות לקנות, והוא יודע שאותו אדם תמים, ובעל החנות הוא טיפוס ערמומי שרק מחכה ללקוחות כאלו על מנת לרמותם, עליו לספר לו ולהזהירו מפניו (וזאת בתנאי שמלאו שאר התנאים להיתר, כמבואר בסעיפים הקודמים שם, וכמו שהזכרנו מספר פעמים בימים האחרונים). בביאורים ומוספים של 'דרשו' מובאת דעת הגר"ח קנייבסקי בעניין קבלן שאינו עומד בזמנים ותמיד מסיים עבודתו לאחר הזמן - שמותר לספר זאת למי שמתעניין אודותיו. ואילו הגאון רבי אלחנן היילפרין הורה בזה, שיש לומר למתעניין באופן כללי שהרבה קבלנים לא עומדים בזמנים וכדאי לו לוודא את הדבר לגבי הקבלן ההוא, או להחתימו על חוזה מפורש למקרה של איחור. ונידון נוסף המובא ב'ביאורים ומוספים' לגבי נושא-שיחה נפוץ ופופולארי

מתוך הנלמד השבוע בתוכנית קנין חכמה

קנין חכמה
לדעת בינר, משלי"ד

מהו פירוש הביטוי 'אשרי יולדתו'?

ועשיית צדקה, והנאה מיגיע כפים. הביטוי 'אשרי יולדתו' - פירושו אפוא, שיש בו את כל המידות והתכונות הללו שעליהן נאמר 'אשרי', והוא גדול בחכמה, ומתוקן במידותיו ובכל עניניו. [רבנו יונה אבות ב, ח]

במספר מקומות מצאנו בדברי חכמינו ז"ל את הביטוי 'אשרי יולדתו'. רבנו יונה מפרש ביטוי זה כך: לשון 'אשרי', נאמרת בתנ"ך על מידות והנהגות רבות: יראת ה', אמונה בה', בטחון בה', דבקות בה', חכמה, ישיבת בית המדרש, התרחקות מחברת רשעים, שמירת שבת, שמירת כלל המצוות, וכלל ההליכה על פי התורה, שמירת משפט

השודד ידע שבאותו בנין פועל גמ"ח כספים גדול, וכשראה את הגרב"צ פלמן זצ"ל יוצא הבין שכנראה קיבל עכשיו הלוואה, שדד ממנו את כספו וברח

על חובת ההשתדלות המוגבלת של האדם - כפי שלמד הגאון ר' בן ציון פלמן זצ"ל מאירוע שהתרחש עמו

בהנהגה שהניסים יהיו ניכרים, שאם לא כן תתבטל הבחירה מבני האדם. משום כך הנהגת העולם היא הנהגה טבעית, כדי שהטבע יסתיר את הנס, וכך יוכל הנס להתלבש בהנהגה הטבעית, ולא יהא ניכר בגלוי, לכן יש חובה לעשות השתדלות, שעל ידי זה יוכל הקב"ה להשפיע את הנס בצורה מוסתרת, ובכך לא תתבטל הבחירה מיד האדם.

לפי זה יוצא שכל ההשתדלות הינה אמצעי, שעל ידו הקב"ה ינהיג את הנהגתו בלבוש טבעי, כדי שלא יראו את הנס הגלוי, וכך האדם יוכל לחשוב כאילו פעל בעצמו את מה שעשה.

ממילא, אם רואים שלא די שההשתדלות לא הועילה כלום, אלא אף יצא ממנה הזק, כמו במקרה זה, שמתוך ההשתדלות להשיג כסף הגיע נזק כספי גדול, שעתה לא די שאין את הכסף אלא עוד צריך להשיבו לגמ"ח, זוהי הוכחה משמייים, שבמצב זה, יש לבטוח בה' ולא להמשיך בהשתדלות.

והוסיף הגרב"צ שכל זה ירושלמי מפורש.

בירושלמי בתרומות (פרק ח' הלכה ב), מסופר על רבי ינאי שהיה חושש מאוד מנחשים, וכאשר הלך לישון - היה מניח ארבעה ספלי מים תחת רגלי המיטה, שהנחש אינו יכול לעבור במים, ועל ידי זה ינצל, שהנחשים לא יעלו על המיטה בעת שישינו בה.

פעם אחת, בעת ששכב רבי ינאי במיטתו - ראה נחש ליד ידו, מיד הורה לקחת את ספלי המים, ומכאן ולהבא יבטח בה' שיצילהו וישומר פתאים ה'. לכאורה לא מובן, האם בתחילה, כאשר שם רבי ינאי את המים סביב למיטתו - לא בטח בה? לא יתכן לומר כך, אלא ודאי שאע"פ שבטח בה', בכל זאת סבר, שמחמת חובת ההשתדלות חייב הוא לשים את ספלי המים, כדי שדרך זה ישמרהו הקב"ה, ובזה תהיה ההנהגה של נס מלובש בטבע.

אם כן, למה הורה לבסוף לקחת את המים, הרי עדיין חלה עליו חובת השתדלות? מוכרחים לומר, שכאשר ראה שהספלים עם המים לא עוזרים לו כלום, והקב"ה הביא לו נחש בתוך המיטה, הבין בכך שיש לו בזה רמז משמייים, שבמצב כזה עליו לבטוח לגמרי בה', בלא לעשות שום השתדלות.

(מתוך 'שלמים בציון' - יו"ח')

לְמַעַן תִּדְעַי אֲנִי ד' בְּקֶרֶב הָאָרֶץ (שמות ה, יח)

מספר הרה"ג ר' מינקוביץ שליט"א: לפני שהגרב"צ פלמן זצ"ל חיתן את אחד מילדיו, פנה אל אחד מהגמחי"ם בבני ברק, כדי לבקש הלוואה גדולה לצורך ההוצאות הרבות שהיו לקראת החתונה.

בצאתו מהגמ"ח לאחר קבלת הלוואה, שדדו ממנו את הכסף. השודד ידע שבבית זה נמצא גמ"ח גדול של כסף, ועמד בסמוך לבית. כשראה אדם נכנס ויוצא מן הבית בזמן פעילות הגמ"ח, הבין שכנראה קיבל שם הלוואה, שדד ממנו את כספו וברח.

הגרב"צ חזר לביתו, וסיפר את סיפור השוד.

הוא הרגיע את בני משפחתו באומרו שהוא חושב שזהו אות משמים שאינו צריך לעשות יותר השתדלות כדי להשיג כסף, אלא מעתה עליו לבטוח בה' שיזמין לו את כל ההוצאות הנדרשות לצורך החתונה.

הוא ביאר את דבריו: "הרי כל הסיבה שהלכתי לבקש הלוואה מן הגמ"ח היתה משום חובת ההשתדלות הנצרכת. והנה עשיתי את ההשתדלות, ושום דבר לא יצא מכך, כל הכסף נגנב. סימן ברור הוא שהקב"ה מרמז שלא הייתי צריך לעשות את ההשתדלות הזו. ולכן, מעתה צריך לבטוח רק בה' שיושיענו בדרכים שיודע להושיע בהם, ואין צורך לעשות עוד השתדלויות בענין".

שוב לא עשה יותר השתדלות, וישועת ה' לא איחרה לבוא, בדרכים מופלאות. באחת ההזדמנויות, אמר הגרב"צ, שלאמיתו של דבר יכול היה לכתוב ספר שלם על הניסים שעשה עמו הקב"ה בעת שזכה לחתן את ילדיו, אלא שבטוח הוא שאף אחד לא יאמין לזה, ולכן אין טעם לכתוב זאת.

לאחר תקופה פגש את הרב מינקוביץ שליט"א ודיבר עימו בענייני אמונה וביטחון. תוך כדי הדברים סיפר לו את סיפור השוד ואת מה שהבין מהמעשה הזה, שהוא רמז מהקב"ה שאין צריך לעשות יותר השתדלות.

שאלו הרב מינקוביץ: "מי אמר שבאמת לא היה צריך לעשות יותר השתדלות? הרי יש בתורה חובת השתדלות, ומדוע המעשה הזה הוא הוכחה לכך שאין צריך לקיים את חובת ההשתדלות?"

ענה לו הגרב"צ, שבעצם הקב"ה מנהיג את העולם, ויכול להושיע כל אחד ואחד בלא שיעשה שום השתדלות כלל, אלא שהוא לא רוצה להנהיג את העולם